

[Sønderup.]

maa sige, hele Orgelværket gaar for fuldt Drøn, hvor hele Teknikken udnyttes, man kan næsten sige til det bristefærdige, hvor der spilles paa alle Registre med den Indignationens og Forargelsens hellige Patos, som det ærede Medlem i saa høj Grad mestrer, og mestrer med en Virkning som kun de færreste, det kan vi godt indrømme, man skal jo give hinanden det, enhver kan tillkomme —, jeg tror altsaa ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vil misforstaa mig, naar jeg siger, at hans Indlæg baade i første Omgang og ogsaa nu ved den afsluttende Finanslovdebat ikke just var fremsat først og fremmest ud fra Ønsket om at yde et sagligt Bidrag til Løsning af Øjeblikkets Problemer, men i langt højere Grad for at komme Regeringen til Livs. Det er nu hans Job i denne Forbindelse, og det er der heller ikke noget at sige til, det maa man tage med. Det hæsbælende Jag, man fra socialistisk Side har for at komme til, staar i ejendommeligt Forhold til den Holdning, man indtog for et Aars Tid siden, da man umiddelbart efter Valget havde Chancerne for at komme i Besiddelse af den Magtstilling, man bagefter har fortrudt, man ikke satte sig i Besiddelse af.

Hvad angaar den almindelige Kritik af Ministeriet og dets Medlemmer, er det ligetil, at der i et demokratisk Land maa være frit Slag i saa Henseende. Ingen, heller ikke Ministrene, vil benægte, at der nu og da kan være grebet fejl, men stort set synes jeg, man uden Overdrivelse kan sige, at de hver især i en vanskelig Tid har gjort et godt og redeligt Arbejde, som jeg ogsaa tror værdsættes i vide Kredse. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft faar saa stor Anerkendelse for sin Kritik og sit Ministerstormeri, som man maatte faa Indtryk af, han selv regner med. Jeg tror, der er mange danske Vælgere, som ikke forstaar, at det socialistiske Parti i Fjor stillede sig udenfor og gentagne Gange siden mere synes at have været optaget af Kritik end af at medvirke til Opgavernes Løsning i det Omfang, man i og for sig kunde have ønsket. Der er mange Vælgere, som ikke forstaar Linien i en Politik af den Beskaffenhed, at man først ikke selv vil medarbejde, men dernæst prøver paa at mistænkeliggøre de Mænd, der paatager sig Besværet og i Forstaaelse

af Tidens Krav har prøvet paa at løse de Opgaver, der ligger for.

Atter og atter taler de Herrer om Arbejdernes manglende Tillid til Regeringen. Der er hertil først at sige, at Regeringen sidder jo paa lovlig Vis, paa fuld parlamentarisk Basis, men dernæst tror jeg, at især Socialdemokratiet bør erindre sig, at den Mistillid, man prøver paa at udsprede til Regeringen, ingenlunde automatisk vender tilbage i Form af forøget Tillid til de Herrer selv. Jeg tror endog, man i mange Tilfælde kan sige næsten tværtimod. Jeg tror, at den ofte omsætter sig netop i de forøgede Vanskeligheder, som det jo er øjensynligt for enhver, at Socialdemokratiet paa forskellige Omraader har med Kommunerne.

Det er den ene Side af Sagen, men den anden og for Øjeblikket maaske endnu vigtigere Side er den, der vender mod Udlandet. Det er ligetil, og det mærker vi jo ogsaa i disse Dage, at en Del af de Vanskeligheder, vi har, har Relationer til Udlandet. Jeg gentager for at undgaa Misforstaaelse, at selvfølgelig er der frit Slag for Kritik, men jeg synes rigtignok, at paa et Tidspunkt, da man fører saare vanskelige Forhandlinger med Udlandet om økonomiske Problemer, kan det kun skade, at man over en saa hemningsløs Kritik baade af Regeringen og af danske Forretningsmetoder og -dispositioner i det hele taget, at Udlandet uvægerligt maa faa det Indtryk, at vi her i Landet er baade evneløse, ansvarsløse og letsindige i Henseende til de Dispositioner, vi træffer. Det staar, som jeg sagde, enhver frit at gøre i saa Henseende, hvad han finder for godt, men jeg finder rigtig nok ogsaa Anledning til at rejse det Spørgsmaal: Er det, alle Forhold taget i Betragtning, kloget netop under de nuværende Forhold? Jeg synes, man yderligere herigennem har vist, at man ikke blot ikke positivt vil medvirke til Vanskelighedernes Overvindelse, men at den Indsats, man over, bliver negativ, forstaaet saaledes, at Vanskelighederne ved at naa et taaleligt Resultat bliver større.

Jeg tror ikke, at den store Del af den danske Vælgerbefolkning særlig interesserer sig for Dagsordendebatter. Det, den forlanger, og det, som jeg finder, den med Rette i den Situation, vi befinder os i, kan forlange af os, er netop det, som kom til Udtryk i den første Omgang, de politiske Ordførere